

ROMÂNIA

TRIBUNALUL BIHOR
SECȚIA COMERCIALĂ

SENTINȚA Nr. 397/CA/2009
Ședința publică de la 19 mai 2009
Completul compus din:
PREȘEDINTE Elena Culea
Grefier Mariana Ciocan

Pe rol judecarea cauzei Contencios administrativ și fiscal formulată de reclamanta SC SA ONPUL SRL, cu sediul în loc.Oradea, str. Armate Române nr. 4, bl. B 20, ap. 15, jud.Bihor, în contradictoriu cu pârâtele AUTORITATEA NAȚIONALĂ VAMALĂ București, DIRECTIA REGIONALA VAMALA CLUJ, cu sediul în loc.Oradea, str.Armate Române nr.4, jud.Bihor și DGFP BIHOR, cu sediul în loc.Oradea str.Dimitrie Cantemir nr.2B, jud.Bihor, având ca obiect anulare act de control taxe și impozite.

La apelul nominal făcut în ședința publică nu se prezintă nimeni.

Procedura legal îndeplinită.

Se constată că, dezbaterea cauzei a avut loc la data de 13 mai 2009, când părțile prezente au pus concluzii care au fost consemnate în încheierea de ședință din aceeași zi, încheiere care face parte integrantă din prezenta hotărâre când s-a dispus amânarea pronunțării hotărârii pentru data de 20 mai 2009, după care:

TRIBUNALUL
DELIBERÂND,

Constată că prin cererea înregistrată la Tribunalul Bihor la data de 27.04.2007, legal timbrată, reclamanta SC SA ONPUL SRL, a chemat în judecată pe pârâtele AUTORITATEA NAȚIONALĂ VAMALĂ București - DIRECTIA REGIONALA VAMALA CLUJ, DGFP BIHOR și a solicitat în principal anularea în întregime a procesului-verbal de control nr. 397/06.03.2006 încheiat de DRVO și a deciziei nr. 397/27.03.2007 emisă de DGFP Bihor, iar în subsidiar anularea parțială a

procesului-verbal și a deciziei contestate în temeiul constatării că datorita vamală este de ... lei.

A invocat și faptul că potrivit art. 61 din Legea nr. 141/1997 organele vamale aveau dreptul de a efectua controlul ulterior într-o perioadă de 5 ani de la data acordării liberului de vamă - 27.01.2001 astfel că procesul-verbal de control încheiat la data de 06.03.2006, a fost întocmit după împlinirea termenului care în opinia sa nu este unul de prescripție ci de decădere și atrage nelegalitatea actului.

În motivarea cererii s-a arătat că în temeiul art. 71 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal s-a stabilit de către organele vamale că societății îi revenea obligația ca, în urma înstrăinării bunului importat cu scutire de taxe vamale, respectiv a semiremorcii tip cisternă ... să înștiințeze autoritatea vamală și să achite drepturile de import aferente, motiv pentru care s-a stabilit, în temeiul art. 144 alin. 1 lit. c, alin.2, a art. 148 alin.1 din Legea nr. 141/1997 și art. 394 alin. 2 din Regulamentul de aplicare a Codului vamal, că datorează suma de 55.772 lei cu titlu de taxe vamale, comision, TVA, dobânzi, penalități de întârziere și amenda contravențională.

A arătat însă că, legiuitorul a omis să impună în sarcina importatorului vreo obligație decurgând din utilizarea bunurilor importate pentru o anumită perioadă de timp, ceea ce face ca prin raportare la prevederile pct. 28 din Legea nr. 133/1999, să fie înlăturată obligația sa referitoare la înștiințarea autorității vamale, întrucât înstrăinarea a avut loc după o perioadă de timp mai mare de 1/2 din durata sa de funcționare.

S-a mai solicitat a fi avut în vedere faptul că organul vamal a încălcat principiul referitor la activitatea în timp a normelor juridice, prevalându-se în cuprinsul actului constatator de texte de lege abrogate.

A invocat și faptul că înstrăinarea bunului în favoarea SC ... SRL nu reprezintă o schimbare de destinație a acestuia, el fiind utilizat în continuare cu aceeași destinație ca cea de la data efectuării operațiunii de import.

S-au invocat și prevederile art. 61 alin. 3 din Legea nr. 141/1997, în sensul că atunci când în urma controlului ulterior se constată că s-au încălcat reglementările vamale, autoritatea vamală ia măsuri de încasare, urmând ca diferențele să fie comunicate titularului operațiunii, iar achitarea acestora să aibă loc în termen de 7 zile de la data comunicării, sub sancțiunea unor majorări de întârziere în quantum legal. Organul vamal a omis să facă vreo mențiune cu privire la termenul de 7 zile,

Pârâta Direcția Regională Vamală Cluj, prin întâmpinare a solicitat respingerea cererii ca neîntemeiată.

Sub aspectul excepției invocate a cerut respingerea ei ca neîntemeiată. În acest sens s-au invocat prevederile art. 89 și 90 din OG nr. 92/2003 care prevede că termenul de 5 ani este un termen de prescripție ce curge de la data de 01 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală potrivit art. 23, precum și că acesta se suspendă pe perioada cuprinsă între momentul începerii inspecției fiscale și momentul emiterii deciziei de impunere

S-a arătat că potrivit DVI nr. /27.01.2001, reclamanta a importat cu scutire de taxe vamale și TVA, o semiremorcă cisternă, în temeiul art. 22 din Legea nr. 133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii.

Apoi, în urma controlului s-a constatat că reclamanta a înstrăinat bunul respectiv către SC Construcții SRL conform facturii fiscale nr. /03.03.2004.

S-a mai arătat că utilizarea în alt scop sau neutilizarea bunurilor importate ce au beneficiat de facilități vamale, reprezintă încălcarea art. 71 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României, a art. 22 din Legea nr. 133/1999 și art. 19 din HG nr. 244/2001.

Pe de altă parte potrivit art.144 alin.1 Cod vamal datoria vamală ia naștere la data schimbării destinației, respectiv la data înstrăinării bunului, iar accesoriile au fost calculate de la aceeași dată.

Cât privește afirmația că bunul a fost folosit mai mult de jumătate din durata de funcționare de către reclamantă, s-a arătat că legiuitorul nu a impus o durată fixă de utilizare înainte de înstrăinare astfel că rezultă obligația de a folosi bunul pe întreaga durată de funcționare a acestuia conform obligației legale.

S-a arătat și faptul că deși art. 22 din Legea nr. 133/1999 nu mai are aplicabilitate în prezent, aceasta nu înseamnă decât că nu se mai pot

efectua importuri cu facilitățile respective, nicidecum că raporturile juridice născute sub imperiul său sunt libere de constrângere juridică.

Sub aspectul modului de calcul al accesoriilor s-a arătat că acestea curg de la data schimbării destinației, 03.03.2004 până la data de 25.01.2006, data încheierii actului constatator.

Totodată s-a arătat că valoarea avută în vedere pentru calculul drepturilor de import a fost cea de tranzacție declarată de importator, respectiv cea din factura externă și declarația pentru valoarea în vamă.

Pârâta DGFP a solicitat prin întâmpinare respingerea cererii ca neîntemeiată și menținerea actelor administrativ fiscale ca legale și temeinice.

Sub raportul excepției invocate s-a arătat că este neîntemeiată și că, procesul-verbal nr. 1992/06.03.2006 revocă procesul-verbal de control nr. 1991/25.01.2006 încheiat înainte de împlinirea termenului de 5 ani prevăzut de art. 61 din Legea nr. 141/1997, termenul de prescripție fiind suspendat pe perioada cuprinsă între momentul începerii controlului și momentul încheierii procesului-verbal, în temeiul art. 90 alin. 2 din OG. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

Cât privește fondul litigiului s-a arătat că potrivit art. 22 din Legea nr. 133/1999 coroborate cu pct.18 și 19 din Normele metodologice de interpretare a art. 22, aprobate prin HG nr. 244/2001, completate cu dispozițiile art. 71 și 144 alin.1 lit.c și alin.2 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal, întrucât reclamanta a vândut bunul importat cu scutire de taxe, altei societăți comerciale, utilizându-l în alt scop decât pentru cel privitor la care a beneficiat de scutire, avea obligația de a înștiința autoritatea vamală despre schimbarea utilizării, în vederea aplicării regimului tarifar vamal și achitării drepturilor de import aferente.

Referitor la modalitatea de calcul a obligațiilor vamale, s-a arătat că aceasta s-a făcut în mod corect potrivit prevederilor art. 394 alin.2 din Regulamentul de aplicare a Codului vamal al României, aprobat prin HG nr. 1114/2001 și a art. 109 alin.1 și 2 din același regulament ce vizează persoanele juridice.

Analizând susținerile părților, normele legale incidente și probele administrate, instanța a constatat că cererea este neîntemeiată.

Instanța reține că în anul 2001 reclamanta a importat din Ungaria conform declarației vamale de import seria I nr. 1000/27.01.2001 o semiremorcă tip cisternă, în baza procesului-verbal nr. 1000/27.01.2001, pentru care a

beneficiat de scutire de la plata taxelor vamale și a taxei pe valoarea adăugată, în temeiul prevederilor art. 22 din Legea nr. 133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii.

Cu prilejul controlului ulterior, desfășurat în perioada 19.01.2006 - 25.01.2006 s-a întocmit procesul - verbal de control nr. /25.01.2006 care a fost ulterior modificat prin procesul-verbal de control nr. /06.03.2006, prin care s-a constatat că societatea a înstrăinat bunul în favoarea SC SRL conform facturii fiscale nr. /03.03.2004.

Sub aspectul excepției invocate, instanța constată că potrivit art. 61 alin. 1 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României : *„autoritatea vamala are dreptul ca, într-o perioadă de 5 ani de la acordarea liberului de vama, sa efectueze controlul vamal ulterior al operațiunilor”*.

După cum rezultă din înscrisurile invocate, liberul la vamă s-a acordat în 27 ianuarie 2001, iar controlul ulterior s-a întocmit în perioada 19 ianuarie -26 ianuarie 2006, înăuntrul termenului de 5 ani prevăzut de lege, împrejurare față de care afirmațiile contrare ale reclamantei vor fi înlăturate ca neîntemeiate.

Sub aspectul fondului litigiului, instanța constată că prin procesul-verbal de control contestat, organul de control a reținut că prin vânzarea bunului, reclamanta a modificat destinația inițială declarată ce viza dezvoltarea activității sale proprii, încălcând prevederile art. 71 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României și ale art. 22 din Legea nr. 133/1999, motiv pentru care s-au calculat în sarcina sa taxe vamale în sumă de lei, TVA în sumă de lei, comision în sumă de lei și accesorii în sumă de lei și respectiv lei.

Cu același prilej societatea fost sancționată contravențional în temeiul art. 386 lit. h din HG nr. 1114/2001 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Codului vamal întocmindu-se proces verbal de contravenție.

Împotriva actului de control aceasta a formulat contestație pe cale administrativă care a fost respinsă prin Decizia nr. /27.03.2007 a DGFP Bihor.

Normele legale incidente în cauză sunt art. 22 din Legea nr. 133/1999 și pct. 18 și 19 din normele metodologice la acesta, art. 71 și art. 144 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României.

Sub acest aspect al normelor legale incidente, instanța constată că afirmațiile reclamantei în sensul că organul vamal a făcut o greșită aplicare a normelor legale, motivându-și deciziile cu texte de lege

abrogate, nu pot fi reținute, pentru că în mod corect, după cum s-a arătat și de către pârâte, chiar dacă normele respective au fost între timp abrogate, o situație juridică produce acele efecte prevăzute de legea civilă în vigoare la data producerii ei dându-se eficiență regulii regit tempus actum.

Potrivit art. 22 din Legea nr. 133/1999: „*Întreprinderile mici și mijlocii sunt scutite de la plata taxelor vamale pentru mașinile, instalațiile, echipamentele industriale, know-how, care se importă în vederea dezvoltării activităților proprii de producție și servicii și care se achită din fonduri proprii sau din credite obținute de la bănci românești sau străine*”, iar potrivit pct. 18 și 19 din Normele metodologice de aplicare a art. 22, bunurile importate în condițiile acestea sunt scutite și de TVA, iar la schimbarea destinației bunurilor importate cu scutire de taxe, întreprinderile mici și mijlocii sunt obligate să îndeplinească formalitățile privind importul și să achite drepturile de import.

Instanța reține și că potrivit art. 71 din Legea nr. 141/1997: „*Importatorii sau beneficiarii importului de marfuri destinate unei anumite utilizări, în cazul în care, ulterior declarației vamale, schimbă utilizarea marfii, sunt obligați să înștiințeze înaintea autoritatea vamală, care va aplica regimul tarifar vamal corespunzător noii utilizări*”.

Prin raportare la aceste texte legale, este evident că în sarcina reclamantei s-a născut, la data înstrăinării bunului, obligația de a înștiința autoritatea vamală despre noua situație în care se află bunul importat în mod condiționat cu scutire de vamă.

Susținerea reclamantei în sensul că bunul a fost utilizat mai mult de 1/2 din durata sa de funcționare sub regimul vamal respectiv, ceea ce o absolvă de obligația instituită prin textul amintit, nu poate fi reținută în absența unui text de lege care să dispună în sensul celor invocate.

Cât privește cuantumul obligației, în cauză s-a dispus efectuarea unei expertize tehnice de specialitate care să stabilească dacă taxele au fost în mod legal calculate.

Prin raportul de expertiză și completarea la acesta, întocmite de expert *[nume]*, s-a concluzionat că suma total datorată de către reclamantă este de *[suma]* lei din care *[suma]* lei o reprezintă taxa vamală, *[suma]* lei comisionul vamal iar *[suma]* lei o reprezintă TVA.

Pentru a ajunge la această concluzie, expertul s-a raportat la data întocmirii procesului-verbal de control nr. *[nr.]*, luând în calcul cursul valutar din data de 06.03.2006.

Instanța reține că pârătele au contestat acest mod de calcul arătând că, art. 19 din HG nr. 244/2001 referitoare la normele metodologice de

aplicare a Legii nr. 133/1999 stabilește că valoarea în vamă se calculează la schimbul valutar valabil în ziua constatării schimbării destinației bunurilor în cauză, respectiv la data de 03.03.2004 când reclamanta a înstrăinat bunul.

Instanța constată că potrivit art. 144 alin. 1 lit. c și alin.2 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal, datoria vamală ia naștere în cazul în care marfa a fost utilizată în alt scop decât cel stabilit pentru a beneficia de scutiri, de la data când s-a produs această situație.

Ori în speță, data când marfa a ieșit din patrimoniul societății în beneficiul căreia a operat scutirea de taxe vamale, este data de 03.03.2004 și nu data efectuării controlului, cum se susține, dată de la care curg obligațiile anterior prevăzute de lege.

În consecință, în mod legal organul de control a calculat sumele datorate prin raportare la data schimbării destinației și în temeiul textelor legale în vigoare la data respectivă.

Sub aspectul contravenției reținute în sarcina societății reclamante, constată că, în mod legal pârâta DGFP a respins ca inadmisibilă contestația formulată pe cale administrativă cu privire la aceasta, atâta vreme cât procesul-verbal de contravenție are un alt regim juridic iar legalitatea și temeinicia acestuia puteau fi analizate numai pe calea reglementată de OG nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.

Având în vedere aceste considerente și textele legale invocate, în temeiul art. 18 din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, respinge ca neîntemeiată cererea formulată și menține în întregime actele administrativ fiscale atacate.

Ia act că pârâtele nu au solicitat cheltuieli de judecată.

Respinge excepția prescripției invocată de reclamantă ca neîntemeiată.

Respinge ca neîntemeiată cererea formulată de reclamanta SC ... SRL, cu sediul în loc. ... str. ... nr.1, bl. ... , ap. ... , jud.Bihor, împotriva pârâților DIRECTIA REGIONALA VAMALA CLUJ, cu sediul în loc.Oradea, str.Armatei Române nr.4, jud.Bihor, AUTORITATEA NAȚIONALĂ VAMALĂ București și DGFP BIHOR, cu sediul în loc.Oradea, str.Dimitrie Cantemir nr.2B, jud.Bihor.

Fără cheltuieli de judecată.

Cu recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 20 mai 2009.

PREȘEDINTE

IRINA GALEA

GREFIER

MARINELA MAXIM

RED.I.G./22.06.2009

Dact.M.M.6 ex./4 com.

